Immortal - războiul continuă.

A căzut şi Dei Dan. Am rămas 19 din 100 şi suntem în grupa Immortal Blax. Am patrulat pe străzile Manecronului ţinând piept inamicilor cu scopul de a salva cât mai mulţi civili. Din păcate am văzut măcelul din prima linie. Puţini au reuşit să scape.

Suntem pe câmpia din vest faţă de Manecron. Am primit ordin de la comandamentul suprem să ne retragem strategic în munţi. Suntem departe de Manecron şi privim cu durere în suflet cum fumurile se înalţă în bătaia vântului, ondulându-se în diferite feluri.
Manecron a fost distrusă în totalitate, făcută una cu pământul, precum şi alte oraşe de pe Aiud planeta mamă a rasei noastre. Suntem invadaţi de o rasă bipedă. Sunt mulţi, foarte mulţi, ce îi drept sunt cu mult mai slabi dezvoltaţi tehnologic ca şi noi, dar se pare că asta nu ia oprit să ne atace.

Suntem o unitate specială de infanterie. Fiecare din noi are în dotare o maşinărie mecanică patrupedă cu două braţe. Cele patru picioare sunt făcute să funcţioneze printr-un sistem simplu, hidraulic. După caz corpul patruped se poate ridica cu doi metri sau micşora cu un metru.

Înaintăm cu o viteză standard pe câmpul cu micile lui dâmburi, cu o iarbă de un verde deschis combinat cu puţin albastru. O iarbă cu frunzele late, având o

înălţime de 40-60 de cm, deasă, foarte deasă. E atât de interesant, de liniştitor cum iarba dansează pe muzica unui vânt de primăvară. Ne apropiem încet de pădurea de flifez pe lângă care trebuie să trecem, făcând o mică scurtătura spre munţi. E o strâmtoare periculoasă de aproximativ 100 de metri de pajişte între pădure şi Cri-linul, apa curgătoare care este tot timpul limpede.

Eu sunt Pri-orb, nu de mult am fost un simplu sculptor. Sculptam în piatră diferite caractere sau câteodată obiecte abstracte ce erau expuse în diferite locuri ale metropolei. Îmi aduc aminte de ultima inaugurare la centrul academic militar a zealotului, statuia ce întruchipează cel mai puternic soldat de elită a rasei noastre. Aceştia sunt antrenaţi de tineri, ani dea rândul. După care ajung să fie pregătiţi de luptă, primesc în dotare o armură grea şi puternică. Un dispozitiv care le oferă un scut personal şi două lame de energie pură care penetrează ori ce. Mă simţeam împlinit, aveam o viaţă frumoasă, dar au trecut acele vremuri. În următoarea zi am primit ordin de încorporare şi în acelaşi timp a început coşmarul.

Hrană sintetică, de când sunt în immortalul ăsta doar de asta consum, mai iau o tabletă care se topeşte în gură într-un timp scurt, ameliorându-mi foamea.

Immortal-ul e uşor de condus, patru butoane pentru direcţie, un mic ecran de 10x10 cm pe care este imprimat un cerc care funcţionează prin atingere. Are ca scop mişcarea turelei cabină în care stau, în ori ce direcţie vreau, în caz că ar fi să stau pe loc. Am posibilitatea să fac 360 de grade faţă de partea

inferioară, adică faţă de picioarele mecanice. Astfel pot să merg în faţă şi să privesc în spate sau în stânga sau să merg în dreapta şi să privesc în faţă.

O mâna o aveam tot timpul agăţată pe consola cu care mânuiesc cele două braţe pe care am ataşate mitralierele stainler şi cele două tunuri disruptor psihonic care sunt asamblate pe şine magnetice şi lipite pe cabina turelă.

Trag de maneta de lângă scaunul pe care stau, pornind mecanismul care ridică patrupedul pe care îl conduc cu doi metri. Scaunul se transformă într-o poziţie dreaptă faţă de podea. Tastatura de comandă şi celelalte utilităţi se adaptează pentru poziţia mea. Stau în picioare, cu spatele mă proptesc de scaunul care a luat forma dreaptă, e obositor să tot stai pe scaun zi şi noapte. Câteodată utilizăm această poziţie pentru a da o privelişte mai în depărtare.

Observ ceva mişcându-se printre copaci, dau zoom camerei de vedere, acele forme cunoscute, fir-ar să fie, se furişau printre copaci.

- Rudar, ridică-te şi dă o privire pe marginea păduri.

Rudar este comandantul grupei Immortal Blax din care fac parte, toţi îi spunem pe nume deoarece gradele au ajuns să fie funcţii simbolice în grupa noastră, pentru că războiul ne-a adus aminte cât de important este să fim egali, să fim fraţi şi prieteni şi la nădejde să ne ajutăm reciproc.

Toţi mergem în aceiaşi direcţie şi suntem la vreo zece

metri distanţă de Cri-linul cu apa ei curgătoare. Cri-limul este lat, pe alocuri depăşind 300 de metri, dar nu adânc. Este curat ca lacrima, încât i se vede fundul şi diferite feluri de peşti de diferite culori şi mărimi. Aproape de marginile Cri-linului este vizibilă vegetaţia acvatică alcătuită din grupuri mici de alge si tentacule lunguieţe de o culoare verzuie.

Rudar nu stă pe gânduri, mitralierele stainler se activaseră ciuruind tot ce prinde în cale.

- Toată grupa să îşi îndrepte armele spre pădurea de flifez. Se pare că avem musafiri.

- Da, se pare a fi o ambuscadă, spuse grăbit Crion.

Apăs trăgaciul, partea superioară, cabina turelă. O mişc în stânga şi în dreapta după ţintele mişcătoare. Între timp înaintăm încet în aceiaşi direcţie, paralel cu pădurea şi inamici. Unul dintre inamici se pune într-o postură ciudată, din ţeava de pe umăr iese o lumină roşie, după care un proiectil care lăsa în urmă un fum dens.

Scutul din plasmă tremură la impact, fiind vizibil pentru cateva secude. Arătând o parte din hexagoanele care il alcătuiesc. Ma nimerit în plin, fir-ar să fie. Fâşia care arată energia scutului a scăzut până la 63% într-o secundă.

De aici vine şi denumirea de immortal pentru această maşină de război patrupedă. Pe când fratele patruped din prima serie cu dotări inferioare şi un design diferit denumit Stalker, ar fi doborât din prima de un

asemenea proiectil, pe noi ne lăsa cam rece.

Dau click pe trăgaci, tunurile cu disruptor pshionic scot flacăra albastră şi bubuitul monoton distrugând tot ce prinde în cale. Disruptorul pshionic foloseşte unde radionice în combinaţie cu unde sonore, la impact se produce o explozie invizibilă care sfâşie şi rupe. La impactul cu copaci de flifez aşchiile din fibre se despică în mii de bucăţi şi ţâşnesc în diferite direcţi.

Senzorul biometric numără şaptezeci şi opt de inamici. Numărul lor scade semnificativ în cele 3-4 minute de luptă, aceleaşi chipuri, aceleaşi armuri, doar armele diferă. Au în dotare mitraliere personale ce le ţin de obicei cu ambele mâini. Cartuşele din plumb se topesc la impactul cu scuturile noastre.

O rachetă care lasă în urmă un fum cenuşi îl lovi în plin pe Ja-Guan, care era la vreo cinci metri distanţă faţă de mine. Scutul se făcu vizibil pentru câteva secunde.

- Mi-a căzut scutul, cer protecţie, zise Ja-Guan cu o voce calmă în timp ce se retrage mai în spate.

Vil-Gorn şi Otop săriseră de îndată în ajutor protejându-l de bătaia focului inamic, aceştia având scuturile aproape la maxim. Cei doi salvatori continuă să tragă în ţintele mişcătoare, disruptorul pshionic rupe corpurile inamice în bucăţi, mitraliera stainler doboară corpurile intacte la pământ.

- Vil-Gorn îl apără pe Ja-Guan.

- Otop îl apără pe Ja-Guan.

- Mulţumesc băieţi, vă rămân dator şi vă sunt recunoscător.

- Nici vorbă, zise Vil-Gorn.

Noi îi numim terani, ei se numesc oameni, dar din perspectiva noastră nu prea sunt umani, chiar de loc. Noi suntem cei care alcătuiesc rasa protoss, ne-am întâlnit cu ei, cu rasa umană acum 300 de ani.

Trăiau pe o planetă pe care au stors-o dea binelea de resursele naturale, consumând-o ineficient şi fără prea mari scopuri. Planeta ajunse în colaps, au început să folosească energia solară dar nu prea eficient.

Noi ia-m ajutat oferindu-le tehnologi şi ajutându-i prin inovaţi pe diferite domenii. Ei nu au înţeles, toate la momentul potrivit. Au vrut tehnologia pentru teraformare. Nu au înţeles că această tehnologie e prea complexă pentru ei, sunt prea tineri.

Le-am dat o parte din Tersionis, noua planetă teraformata. Rasa noastră a muncit pentru această planetă patru secole. Ei au început să facă misiuni ultrasecrete pentru a ne fura din tehnologiile pe care le deţinem. Au crezut că suntem proşti şi nu vedem şi observăm ce-a ce fac. Ei sunt aşa de lacomi şi neînţelegători.

Consiliul a propus să le dăm o lecţie, patru nave au pornit spre planeta lor, pentru ai pedepsi şi învăţa

minte. Adică noi îi ajutăm şi ei fac asemenea lucruri, trebuie puşi la respect. Din păcate surpriza a fost de partea noastră, nu am crezut că au o aşa putere militară, bombele lor atomice au distrus cele patru nave care au dat un mic raid cu interceptoarele de atac.

Ne-a pătat orgoliul şi mândria, le-am declarat oficial război cu intenţia de ai face una cu pământul. Am pornit un război pe care eram sigur că o să îl câştigăm. Astfel a început războiul.

Ei între timp au dezvoltat tehnologia de clonare, aveau la îndemână acele bombe atomice care într-un timp foarte scurt au ajuns să fie de temut. Acum şase ani au reuşit să ne fure tehnologia de invizibilitate.

Suntem în război de 29 de ani, cu ei, cu oameni. De fapt cu clonele lor, pentru că ei sunt prea laşi să îşi pună propria carne la bătaie. Atul nostru în acest război este tehnologia de care dispunem, de obicei folosim roboţi performanţi, cu senzori şi diferite feluri de armament. Mai nou şi cu scut protector, invizibil. Acest scut protector este ultima invenţie din domeniul militar şi este binevenită pe câmpul de luptă.

Ambuscada lor nu a reuşit, ia-m căsăpit pe toţi, nu am lăsat nici un supravieţuitor, ne continuăm drumul spre muntele Ladinos unde se află o bază de a noastră nou înfiinţată.
Frox-Criza 4 este baza secretă unde mergem, Frox-Criza 3 şi 2 sunt pe partea cealaltă a muntelui.

Deşi bazele sunt camuflate, invizibile pentru ochiul

liber uman şi din mai multe perspective nedetectabile se pare că Frox-Criza 1 a fost depistată şi distrusă recent de o nucleară inamică.

Câmpul începe să îşi întindă marginile până nu mai sunt vizibile, înaintăm cu viteza standard în şir indian. Îl avem pe Malimox fruntaş înaintea grupului urmat de Vil-Gorn şi Rudar.

Malimox este un veteran care a fost pe front de nenumărate ori, a fost în grupa Immortal S4 care a protejat partea de nord a Manecronului. Din păcate este ultimul din grupa sa. În timp ce grupa noastră patrula prin centrul metropolei am primit informaţi de la comandament că se va ataşa de grupa noastră Malimox, un veteran renumit pentru calităţile sale excepţionale.

După ce am pierdut Manaecronul şi am primit ordin să ne retragem spre Frox-Criza 4 am avut puţin timp la dispoziţie. Timp în care Malimox ne-a povestit cum a fost prima lui luptă de pe renumitul front de lângă Griostarix. Înainta într-un Stalker nou nouţ spre inamic, a fost surprins, pe neaşteptate parcă din nimic. Un glonte teran ia penetrat craniul, a fost cât pe ce să rămână fără viaţa dar a avut noroc, a supravieţuit.

Ne apropiem de colinele care au diferite dimensiuni. În spatele lor munţi încep să se arate impunător cu vârfurile înzăpezite crestând pânză subţire de nori.

Malimox se opreşte pe neaşteptate, pe partea dreaptă este depăşit de Rudar şi în stânga de Vil-Gorn.

- Ce sa întâmplat, întreabă Rudar.

- Avem în faţa o fantomă, o simt.

Nici el nu înţelege, cum sau de ce, dar de când a primit acel glonţ care aproape la ucis, îi simte. Noi îi numim fantome, dar de fapt ei sunt terani invizibili. Au furat această tehnologie acum şase ani şi din păcate nu îi putem detecta decât cu senzori speciali care sunt în dotarea aero elicopterelor. Aceste aero elicoptere sunt trimise de către comandament la coordonatele transmise, dar de prea puţine ori ajung la timp. Când am ieşit din Manaecron, pentru câteva minute Malimox a simţit că suntem urmăriţi de o fantomă. Împreună am decis să nu anunţăm comandamentul pentru că am crezut că nu ne mai urmăreşte. Se pare că ne-am înşelat.

Sunetul nu îl auzisem pentru că cabinele sunt închise ermetic.

Florientino care este al şaselea în rândul indian raportează prin staţie.

- Am fost lovit în plin cu un glonţ teran de oţel, dimensiune 180 mm. Scutul îl am la 80.

- Am zis că simt o fantomă, zise Malimox pe un ton răguşit.

- Senzori biometrici nu depistează nimic.

- Ştiu Pri-Orb, zise Rudar grăbit.

- Ar fi trebuit să anunţam comandamentul să trimită un aero elicopter.

- E prea târziu băiete, spuse Malimox. Dacă observaţi ori ce mişcare, ori ce, nu ezitaţi să trageţi.

Alte două cartuşe slăbeşte scutul lui Otop care raportează prin staţie. Se pare că suntem într-o mare încurcătură. Rudar a înştiinţat comandamentul de problema pe care o avem, dar probabil aero elicopterul nu o să ajungă la timp.

- Care a fost diferenţa de timp dintr cartuşe, întreabă Malimox veteranul.

- O secundă, primeşte răspunsul.

- Nu se poate, sunt doi. Băieţi îmi pare bine că am luptat împreună. Aidos să ne primească în împărăţia lui.

- Malimox, de ce spui asemenea lucruri. Nu ai pic de speranţă în tine.

- Băiete, se obsearva că eşti tânăr. Dacă ai face un simplu calcul matematic ai înţelege că în curând o să rămânem fără scut şi armura immortalului nu o să ne protejeze multă vreme.

Atenţia îmi este atrasă de un praf abia vizibil, de pe vârful gruiului din dreapta. Dau zoom pentru a apropia imaginea. Praful dispare încet, dar mi-a fost de ajuns să înţeleg că acolo se află un teran invizibil.

Trag cu mitralierele şi cu tunurile în acelaşi timp în direcţia respectivă. Concomitent cineva din grupă trage în aceiaşi direcţie. Pentru patru secunde apare înfăţişarea teranului care aleargă în direcţia opusă faţă de noi. Dispare pentru câteva secunde, după care apare din nou. De data asta nu mai dispare, este ciuruit şi despicat de efectul tunurilor, cade în bucăţi.

- Bravo Pri-Orb, zise Malimox.

- Mulţumesc, am avut noroc.

În cealaltă parte a colinei câteva pietre o luară la vale, câţiva din grupă trag în direcţia respectivă dar nu se întâmplă nimic. Timp de câteva minute cartuşele teranaului invizibil continuă să ne slăbească scuturile.

Pe neaşteptate îşi face apariţia, teranul invizibil devine vizibil. Ecranul biometric îmi arată două semne una lângă alta. Cu ochiul liber doar teranul este vizibil. Apăs trei butoane, automat parbrizul incolor al imortalului primeşte un portocaliu transparent modificând spectrul de lumină pentru ochi .

E de al nostru. Un templier întunecat, o legendă vie. Nu văzusem niciodată în persoană, doar ce auzisem de prin ştiri. Sunt puternici, rapizi şi invizibili. Sunt camuflaţi tot timpul pentru ochiul liber. Ei sunt eroii neamului meu, bravi războinici ce îşi croiesc calea printre inamici precum coasa prin iarbă.

Sabia-i energetică de un albastru închis ia penetrat pieptul teranului prin spate, o scoate.

După care îl străpungea încă o dată, pregătit cu piciorul se forţează puţin şi îl aruncă la vale. Inamicul se rostogoleşte necontrolat, împreună cu el câteva zeci de pietre de diferite feluri.

- Am auzit că aveţi probleme, se auzi glasul templierului întunecat prin dispozitivul receptor al immortalilor.

- Slăvit să fie Aidos, mulţumim întunecate, zise Rudar.

- Ce grupă sunteţi? Întrebă acesta.

- Immortal Blax, primeşte răspunsul.

- Şi voi mergeţi spre linia de front Stuzard?

- Nu, noi am fost chemaţi la baza Frox-Criza 4 de către comandament, îi răspunde Rudar.

- Nici nu am auzit de linia de front Stuzard, comunic prin transmiţător.

- E activ de o săptămână şi i sau alocat 24 de mii de unităţi.

Stuzard, după câte ştiu, din auzite este centru militar de cercetare pentru noi tehnologii militare. Este un punct important în acest război. 24 de mii de unităţi mi se pare puţin pentru al proteja.

Rudar apelează comandamentul pentru a cere informaţii. Primeşte acelaşi răspuns, retragere strategică la baza Frox-Criza 4.

Ajungem pe vârful colinei ce ne desparte de muntele Ladinos. Cu abia vizibil la vreo 20-25 de km de Stuzard se observă linia de front.

Dau zoom, până când unităţile devin vizibile. Zealoti, stalkeri şi immortali erau pe prima linie, în spate erau colossi şi paisprezece nave de luptă, carriere fiecare cu câte opt interceptoare.

Stuzard e construită într-o adâncitura în pământ, aproape perfect rotundă. Din groapa doar vârful a trei clădiri erau cu puţin vizibile faţă de planul terestru. Stuzard este acoperit cu o cupolă protectoare.

Un tablou lipit pe retina ochilor mei, îmi dă de înţeles, să ştiu. Am pierdut lupta. Ai mei se retrag în grabă, dar degeaba.

Lansate din cer, două rachete ce lasă în urma lor un fum drept, gros care are o culoare cenuşie şi puţin gălbuie. Se îndreaptă ameninţător spre terestru, menţin aceiaşi viteză constantă, ca şi cum nu ar fi nici o grabă. O a treia rachetă îşi face apariţia în mijlocul celor două.

Rachete nucleare, una are traiectoria în direcţia frontului, cealaltă este ţintită spre bază, cea de a treia între cele două. Cade prima, în mijlocul frontului, un bum asurzitor, neauzit de noi cei care ne aflăm pe dâmb, în interiorul immortalului.

După impact se ridică un nor de praf luând forma unei ciuperci, înălţându-se până aproape de cer, anulând

vizibilitatea, după care urmează o undă de şoc puternică pe o rază de peste zece kilometri.A doua rachetă loveşte în plin baza.
Sute de unităţi îşi fac apariţia din norul de praf al primei nucleare, nu au scăpare, a treia rachetă îşi face treaba, cade nimicindu-i pe toţi, până la ultimul.

- Aidos să fie cu voi, spuse Rudar cu un glas amar, tremurător.

- În împărăţia cerurilor, împărăţia lui Aidos unde nemurirea e stăpână pe ale lor suflete.

- Aşa să fie, glăsui cu greu Malimox, înghiţind a sec.

Primim un mesaj de la centrul militar de cercetare tehnologică. Se pare că baza a supravieţuit atacului.

Conţinutul mesajului.

Immortal Blax să facă prezenţa la baza Stuzard, urgent. Prioritate cod 34a55.
Upgradare scut nivel superior. Mesajul se repetă.

În urma atacului atomic sunt vizibile cele două cratere şi o parte din al treilea care lovise baza, sunt încinse, pământ presărat cu jar ce emană o căldură insuportabilă.

Înaintăm spre Stuzard cu o viteză maximă. Privesc spre peisajul apocaliptic, mă înspăimântă. Aerul fierbe, nori au o culoare ciudată, nemaivăzută. Din senin asupra noastră şi vegetaţiei care ne înconjoară vine o ploaie ce cu stropii ei otrăviţi ucide ori ce

vietate. O ploaie radioactivă ce în scurt timp va distruge întreaga vegetaţie de prin zonă.

Departe de bază şi mai departe de noi îşi face apariţia un crucişător teran. După câteva proiectile îşi încarcă arma supremă lansând un jet puternic de laser.

- Dacă continuă tot aşa o să pierdem baza, zise cineva din grupă.

Din păcate asta o ştim cu toţi, nu ne oprim, continuăm să mergem, parcă aşteptând să se întâmple ceva, o minune.

Dar nu minunea a fost cea ce ne-a ridicat moralul, ne-a dat speranţă, ce o linie subţire de energie, laserul de un albastru deschis loveşte crucişătorul. Se îngroaşă încet, vizibil cu fiecare milisecundă. O a doua linie de laser loveşte crucişătorul, topind armura.

Pe cer, abia vizibile sunt două nave de ale noastre, sunt la o distanţă aşa de mare încât au o dimensiune de câţiva centimetri. Nava terană este distrusă.

În cele din urmă ajungem la bază. Suntem transportaţi cu lifturi electromagnetice pe banda rulantă care ne duce în interiorul bazei. Paralel cu banda rulantă braţele mecanice încep să se mişte. Pe rând la fiecare immortal i se schimbă câteva componente care aparţin de tehnologia scutului şi baterile care oferă energiea necesară.

După terminarea procesului ajungem din nou la suprafaţă, ne continuăm drumul spre baza secretă

care se află ascunsă în munţi. Pe parcursul celor câteva ore de mers nu sa întâmplat nici un eveniment important în afară de faptul că Jordan, Basia şi Florientino au cântat un cântec de război.

Soarele se ascunde încet după munte. În cele din urmă am ajuns la Frox-Criza 4, baza este amenajată într-o vale de câţiva kilometri. Diferite tipuri de clădiri sunt aranjate cât se poate de ordonat.

Suntem întâmpinaţi de ofiţerul de gardă, care are lângă el trei subordonaţi. Era nervos de-a binelea, se simţise pe glasul folosit pe un ton aspru, acompaniat de gesticulări stângace ale corpului. Derutat de-a binelea îl întreabă pe Malimox care între timp îşi deschise uşa cabinei a immortalului personal.

- Să nu îmi ziceţi că aţi primit ordin de retragere, bolborosi prin staţia de recepţie transmisie personală. Ofiţerul de la intrarea în bază.

Dar Malimox nu a reuşit să îi răspundă pentru că ia luat-o înainte comandantul grupei, Rudar care între timp coborâse din immortal.

- Am primit mesaj cu ordin ca să ne retragem strategic şi să venim în cel mai scurt timp la această bază.

- Înţeleg, dar noi nu am trimis nici un mesaj de acest gen. Dacă tu eşti superiorul ar fi trebuit să şti că niciodată nu se dă ordine de retragere, detaşare da, dar nu retragere.

- Am respectat ordinul, nu înţeleg…

- Nici noi nu prea înţelegem, 3478 de unităţi au venit la bază cu acelaşi pretext, cum că au primit ordin de retragere strategică.

- Probabil este sabotat canalul de comunicaţi.

- Posibil, dar deocamdată nu sa găsit nici un indiciu. Deşi se lucrează la capitolul acestei probleme.

- Ce grupă de immortali sunteţi? Întreabă unul din cei trei subofiţeri.

- Immortal Blax, îi răspunde de data aceasta Malimox.

După ce primesc un dormitor personal fac un duş binevenit. Apa gelatinoasă care are efect energizant şi de curăţire corporală mi se prelinge pe corpul obosit. După ce trec pe sub uscatotu care suflă un aer cald şi îmi usucă corpul, mă pregătesc pentru odihnă.

Nu am nici o costumaţie pe mine, stau în faţa oglinzi şi îmi re împletesc părul fibros, negru şi lung. Uşa încăperi se deschide, sunt surprins de o superbă femeie îmbrăcată într-un veşmânt subţire, simplu.

- Tu eşti Pri-Orb? Zâmbeşte, în timp ce nu mă scapă din priviri, intră închizând uşa după ea.

- Da... cu ce te pot ajuta.

- Eu sunt Mia Flor, am venit să îţi ţin companie. Dacă doreşti.

- Îmi pare bine, de când a început războiul am uitat cum e să fi cu o femeie.

- Pri-Orb eşti puternic, tânăr şi după câte ştiu sculptor, e tot ce îmi doresc.

Zâmbeşte, între timp îşi dă îmbrăcămintea jos, rămânând goală. Se ataşează de mine continuând să îmi împletească părul. Descoperind atracţia pentru mine mă atinge, subconştientul ne leagă inimile.

Aceiaşi dragoste are pentru fiecare bărbat şi eu aceiaşi dragoste am pentru fiecare femeie, o dragoste egală. La fel e cu ori şi care bărbat şi la fel e cu ori şi care femeie. Totul se întâmplă printr-un fel de telepatie pe calea neuronilor, procesul fiind ascuns în subconştient.

Ne combinăm într-un contact sexual care se prelungeşte oferindu-ne în aceiaşi măsură senzaţii ciudate şi puternice ce ne duce spre apogeul punctului maxim, unde în acelaşi timp îl atingem pe Aidos.

Dimineaţa Mia Flor a pregătit un crepap din peşte de apă dulce. Nu am consumat mâncare naturală de ceva vreme, cu puţină sare intensitatea gustului creşte, parcă ar fi prima dată când mă hrănesc cu aşa ceva.

Pe un mic ecran care e lipit pe perete, primesc informaţi pentru programul de azi. Întreţinerea şi curăţirea imortalului, după care toată ziua sunt liber. Sub mesaj un ultim aliniat; Comandamentul bazei Frox-Criza 4 îţi urează odihnă plăcută.
Mia Flor mă părăseşte, are o grămadă de lucruri de

făcut, treburi femeieşti.

După ce m-am echipat ies din clădire ajungând în curtea bazei, mă pregătesc pentru întreţinerea şi curăţirea immortalului. Afară învălmăşeala e mare, fiecare cu treburile lui, fiecare are câte ceva de făcut.

Nu bine ajung la immortalul meu, sună alarma, un glas ragusit se aude prin emiţătorul de sunet ale bazei; O armă nucleară este detectată, atenţie, pericol iminent.

Majoritatea s-au panicat, uni stăteau împietriţi uitându-se unul spre celălalt. Câţiva soldaţi de gardă trag cu arme energetice spre o direcţie anume. Fascicule de lumină ţâşneau din diferite locuri ale platoului pe care ne aflăm înspre aceiasi tinta.

- Priveşte, zise Vil-Gorn arătând cu braţul spre un loc anume pe un mic munte din apropiere.

Aero elicopterul îl face vizibil, un teran pe marginea prăpastiei ţine în mâna un dispozitiv cu care ţinteşte mijlocul bazei.

Pe neaşteptate, lângă teran îşi face apariţia templierul întunecat, îi taie în două dispozitivul după care îl decapitează. Acesta se prăbuşeşte, căzând în prăpastie, era cât pe ce, se pare că de data asta am avut noroc.

Acelaşi glas se aude din nou prin difuzorul de comunicare al bazei Frox-Criza 4; Toate unităţile să se pregătească urgent pentru teleportare; O armă

nucleară este detectată. Un grup de câteva zeci de unităţi este teleportat, după care un altul.
Prin dispozitivele de comunicare glasul continuă să zică; trei arme nucleare au fost detectate, cinci arme nucleare au fost detectate...
De îndată ce m-am aşezat pe scaunul immortalului sunt teleportat împreună cu cei din grupa mea.

Suntem teleportaţi pe Tersionis, noua planetă tera formată. Primesc informaţi despre climă, anotimp, fus orar, coordonate şi alte amănunte.
O navă de dimensiuni mari, care de obicei este folosită ca şi bază stelară survolează deasupra noastră, împreună cu câteva zeci de cariere. Nave spaţiale performante concepute pentru luptele de amploare. Torion se pare că este pe post de centru de comandă, îmi transmite informaţii.

Baza stelară: Torion.
Funcţia: Centru de comandă.
Misiune: Distrugerea laboratoarelor de clonare terană.
Facilităţi: Invizibilitatea unităţilor terestre din raza predeterminată; Scut protector pe durată limitată.
Misiune subunităţi: Identică cu a bazei stelare Torion.
Informaţiile strategice sunt transmise codat către subunităţile care se află în dotarea bazei stelare Torion.

În faţa noastră se află un câmp sterp, presărat cu bolovani de diferite forme şi mărimi. Trec peste un tufiş uscat, dau o privire prin zonă. Vegetaţia este stearpă.
În cele din urmă ajung la marginea craterului de opt

metri adâncime, făcut probabil de o bombă din arsenalul teranilor.

Primesc ordinele necesare pentru atac. Immortali, colosşi şi stalkeri să înainteze în direcţie dreaptă. Zealoţi pe marginea craterului, înaintare în zig zag.

Încet ne apropiem de laboratoare, suntem pe un câmp deschis în imediata apropiere a ţintei. Nici urmă de teran, suntem întâmpinaţi de o defensivă slabă, deocamdată. Ciudat, sincer mă aşteptasem la mai mult.

Suntem surprinşi de o armă nouă, greu detectabile. Mine inteligente cu senzori, având forma unor păianjeni. Se caţără pe scut sau pe blindaj după care explodează provocând avari importante. Cei din prima linie au fost doborâţi în câteva zeci de secunde. Basia rămâne fără scut, o mină păianjen explodează rupând un picior al immortalului, acesta se prăbuşeşte la pământ. Basia strigă disperat prin transmiţător, nu reuşeşte să iasă din immortal, este prins într-o capcană mortală, ori când îl poate detecta o mină păianjen ce-a ce iar fi fatal.

Rudar coboară din immortalul personal şi se grăbeşte să îl ajute, cât pe ce să îl scoată, aproape că reuşise, dar nu au avut noroc. O mină păianjen ia detectat, se caţără pe Rudar, deflagraţia ia ucis pe amândoi.

Trei mine păianjen se îndreaptă spre mine, cu mitraliera stainler reuşesc să distrug două, explodând în imediata apropiere, a treia se urcă pe scut. Deflagraţia ma orbit pentru câteva secunde, în acelaşi

timp ma lăsat fără opt zeci de procente din scut. Cartuşele se topesc în scutul care vibrează în continu, mă uit în toate direcţiile dar nu văd nici un teran. Senzorul biometric îi detectează dar nu îi văd.

- De unde mama dracului se trage asupra mea? Sunt Pri-Orb am rămas fără scut.

Cartuşele îmi penetraza armura immortalului găurind modulele de aliaj subţire şi parbrizul.
Un cartuş de oţel mă nimeri, intrând mai bine de jumătate în umărul drept. Cu mâna stânga răsucesc de glonţ până reuşesc să îl scot. Rana începe să mă ardă, durerea rămâne suportabilă dar e deranjant. Trebuie să rezist, nu am de ales.

- Malimox îl protejează pe Pri-orb. Fi pe fază băiete, suntem întâmpinaţi mişeleşte de inamic. Trage în dâmburi, acelea sunt buncăre terane cu un blindaj dur.

- Bai-Ghera îl protejează pe...

Sărmanul, în timp ce se îndreptase spre mine a fost acroşat de două rachete lansate dintrun buncăr din apropiere.

- Nu, Bai-Gheraaa...

Nebunia mi sa urcat la cap. Armele immortalului sau încins dea binelea în timp ce ciuruiesc buncărele terane. Scutul începe să crească din nou, încet dar sigur.

Am reuşit să trecem de linia de apărare distrugând-o complet, ne împrăştiem printre diferitele clădiri, laboratoare, module de diferite feluri, sau ce or fi. Distrugând tot mai mult din imensitatea de complex ce se află în jurul nostru.

Cât pe ce să nimeresc un teran care ieşise dintr-o clădire din imediata apropiere a mea. După care o luase la fugă făcându-se nevăzut după colţul unui zid metalic. O luasem înspre direcţia respectivă. Senzori biometrici nu funcţionează de când am primit acele câteva cartuşe.
Am ajuns să înţeleg că sunt într-un labirint format din clădiri şi ziduri de diferite mărimi. Mă rătăcisem de-a binelea. Instinctul orientativ mă ajută, ştiind aproximativ din ce parte am venit.

După colţul unei clădiri dau peste o grupă de terani care sunt cu spate spre mine. Încep să îi răresc, dar de îndată ce s-au întors spre mine, am înţeles că nu a fost o idee bună.
Cartuşele inamice aproape că m-au lăsat fără scut, o rachetă cât pe ce să mă nimerească. Am avut noroc că m-am retras la timp după clădire.

Transmit la comandament informaţi.

- Sunt Pri-Orb aş avea nevoie de întăriri. Şi o hartă ar fi binevenită.

- ... sunt... atenţie... detectat...o ...formă ...

- Nu înţeleg nimic, recepţie.

Staţia bruiază, nu primesc nici un răspuns. Probabil au vrut să zică. Câţi inamici sunt?
Să îi număr, ce prostie.

Mă aventurez, pregătit să trag. Ce-a ce şi fac, dar nu mai am în ce, corpurile inamice sunt la pământ, nemişcate, ucise. Un teran rănit se târăşte pe pământul plin de sânge. Nu înţeleg ce sa întâmplat. Câţiva templieri întunecaţi să fi făcut asta? Probabil au trecut pe aici şi nu îi observasem. Atenţia mi-a fost atrasă, în clipa următoare de ceva ce îmi slăbeşte scutul.

Câini deformaţi s-au ce or fi, îmi zgârie scutul cu ghearele. De departe se îndreaptă spre mine trei creaturi ciudate, fără picioare care se mişcă prin contractarea muşchilor. Presupun după o mică analiză la prima vedere. Pe unul din câini îl calc cu piciorul immortalului, pe ceilalţi îi anihilez folosind mitraliera şi distruptorul în acelaşi timp.

Creaturile ciudate, făpturi ne mai văzute de mine până acuma scuipă asupra mea o flegmă verzuie ce se prelinge pe scutul imortalului personal. În acelaşi timp fierbe şi stoarce bateriile de energia folosită de scut. Trag asupra lor simultan cu cele două tipuri de arme. La impactul produs de efectul armelor din corpul acestora ţâşneşte un sânge roşu vişiniu. Îi fac bucăţi.

Am rămas fără scut, mă retrag. Comunicaţia nu funcţionează, mă întorc spre direcţia de unde am venit. Cumva trebuie să comunic centrului de comandă despre aceste creaturi.
Am avut noroc cu reflexul spontan, un câine aleargă

pe zidul clădiri lângă care mă aflu cât pe ce să sară pe mine dacă nu l-aş fi nimerit în plin cu efectul armei distruptor.
Parcurg o distanţă de câteva zeci de metri, din lateral acidul scuipat de creaturile ciudate îmi topeşte armura immortalului.

Mă întorc spre creaturi, trag cu nemiluita. Un braţ al immortalului rămâne imobilizat, după care cade la pământ, parbrizul începe să se topească. Sistemul de avarie îmi dă de înţeles că am probleme la unul din picioarele immortalului. La panoul de control sar scântei ameninţând cu un scurt circuit, care se şi produce în momentul următor.

Încerc să deschid uşa care se blocase, mă folosesc de forţa piciorului lovind cu putere de câteva ori. Reuşesc să o forţez deschizându-se în de-ajuns încât să ies afară din immortal. Piciorul acestuia cedează, căzând la pământ. Acidul verzui topeşte încet dar sigur immortalul.

Nu am timp de răgaz, dacă mă prinde o flegmă acidulată a acestor creaturi sa zis cu mine. Instinctiv picioarele mi se arcuieşte pornindu-mă la fugă în direcţia din care consider că am venit.
Ţepuşe ascuţite se împlântă în zidul clădiri pe lângă care alerg, cât pe ce să mă nimerească.

De pe acoperişul clădiri îşi face apariţia piciorul unui colossus care îl pune dincolo de mine cu scopul de a mă proteja cu scutul pe care îl are în dotare. Uriaşul este ce-a mai nouă creaţie pe plan militar.
Laserele termice ale colossului arde de viu creaturile

din imediata apropiere. Urletul şi ţipătul ascuţit al creaturilor îmi deranjează timpanele la maxim. Colossul ma salvat de la moartea sigură.

Continui să alerg în aceiaşi direcţie. Mă întâlnesc cu Malimox şi doi zealoti. Uşa immortalului se deschide.

- Unde ţie immortalul? Mă întreabă Malimox gesticulând cu mâna.

- E bucăţi, m-am rătăcit şi am dat peste o specie de creaturi ciudate. M-au atacat, nu am avut nici o şansă.

- Bravo băiete immortalul tău a trimis informaţi utile comandamentului. Sute de mii de ciudăţenii se îndreaptă spre noi. Am primit ordin de retragere. Dacă ai noroc găseşti immortalul lui Rudar intact.

- Probabil. Să mergem.

- Băieţi mergeţi cu acest tânăr războinic până la zona de siguranţă eu mai caut unităţi rătăcite.

- Malimox eu rămân cu tine.

- Merg eu, zise celălalt. Să pornim.

Alerg în urma zealotului. Cu abia reuşesc să mă ţin după el. Se remarcă diferenţa, el soldat bine antrenat, eu un fost civil, un pufuleţ pe frontul de luptă.
Într-un sfârşit ajungem aproape de destinaţie. Ne mai desparte un jumate de kilometru de zona de siguranţă şi aproximativ 80 de metri faţă de immortal.

Zealotul se opreşte, îmi face semn să mă opresc şi eu. Se uită încet, atent în stânga şi în dreapta. Îşi activează sabia energetică, îmi face semn să alerg şi să urc în immortal.
Primeşte o lovitură de la un teran invizibil. Se aude sunetul produs de pistolul acestuia. Scutul zealotului tremură la impactul cu cartuşele din plumb care se topesc. Zealotul îşi foloseşte cunoştinţele de luptă corp la corp.

Printr-o lovitură simplă răneşte teranul, pe lama sabiei energetică se prelinge sângele roşu. Se usucă şi emană un fum subţire.
Corpul teranului devine vizibil, solid bine făcut cu un cap mai mare decât zealotul. Cu genunchele îl loveşte puternic în stomac, după care în acelaşi fel în faţă, zealotul având forma de rabatat de la prima lovitură. Teranul se retrage în spate, aproximativ trei metri încărcând pistolul care îl şi ţinteşte spre zealot.

Acesta de data aceasta îşi folosi agilitatea la maxim, îi taie mâna în care ţine pistolul, după care necruţător îl străpunge de patru ori cu sabia energetică. Teranul cade la pământ fără suflare.

Cât pe ce să ajung la immortal, când mai marele ghinion dă peste mine. O mină păianjen se îndreaptă spre mine, sunt ca şi terminat. Am fost atât de aproape, se pare că norocul ma părăsit.

În faţa ochilor mi se derulează evenimentele importante din viaţă, despărţirea de părinţi, şcoala de încadrare în societate, diploma de atestat în sculptarea piatrei, terminarea primei statui la care am

obţinut locul trei. Înaugurarea primei statui, obţinerea premiului pentru cea mai frumoasă statuie din Manecron.

Zealotul sare între mine şi mina păianjen, aceasta se caţără pe el, explodează azvârlindu-l mai bine de 10 metri faţă de locul în care se aflase.

Se ridică, se scutură puţin, îşi revine în fire, se uită spre mine.

- Ce mai aştepţi? Urcă o dată în immortal. Sunt în regulă.

Îşi scoate armura care sa încins puţin de la efectul exploziei. Fumul slab vizibil se evaporă. Zealotul a ajuns să fie în bustul gol, nu este atent. Se chinuie să îşi scoată bucăţile de metal care i-a penetrat armura intrând în corp. Se aude un bubuit.

- Sunt pe fază. Aici Pri-Orb vă vine de hac.

Proiectilul lansat de tancul teran ma nimerit în plin, ca norocul am ajuns la timp protejându-l pe prietenul meu zealot care ma salvat de două ori, şi-a riscat pielea pentru mine fără chip de îndoială.

Unităţile împrăştiate sunt culese de pe câmpul de luptă de către transportoare prin sistemul de teleportare. Împreună cu zealotul, aproape în acelaşi timp suntem teleportaţi în hangarul unei asemenea nave.

- Cei teferi să treacă la linia albă, răniţi să rămână, se

aude tare şi clar prin difuzoarele navei. Cei care au immortali defecţi să rămână pe loc, cei intacţi să treacă la linia roşie.

După o oră de reorganizare suntem grupaţi pe platoul din apropierea geamurilor exterioare, zealoţii sunt poziţionaţi în patru rânduri, cei care avem în dotare immortali suntem în grupuri de câte cinci ori patru la distanţe egale unul faţă de altul. Stăm lângă immortali, nemişcaţi.

Pentru câteva secunde privesc pe geamul din apropierea mea. Suntem în spaţiu, o pată vişinie de dimensiunea unui continent acoperă o parte din Tersionis. Nu îmi dau seama ce poate fi dar culoarea este asemănătoare cu a acelor creaturi ciudate.

Îşi face prezenţa un superior militar într-o armură portocalie imprimată cu o textură de un albastru metalizat, poartă la gât o pelerină neagră.

- Bravi războinici...probabil că aţi auzit sau ştiţi. O nouă specie şi-a făcut apariţia...în acest univers. Intenţiile sunt clare, lupta pentru supremaţie a inceput. După cum ştiţi sau aţi observat Tersionis este sub invazia acestei rase.

- Am intrat în era haosului, a războiului pentru supravieţuire, pentru supremaţie. A venit timpul ca să aplicăm altele şi noi metode de luptă.

Un fulger de energie se îndreaptă spre planetă acumulând la suprafaţă în forma unui glob energia necesară. Vibrează în timp ce creşte în intensitate,

până când acumulează energia necesară. Detonarea se face prin deconectarea de la sursa de energie. Fulgerul dispare, masa energetică detonează. Explozia se intensifică, creşte. Nu mai rezist să privesc, închid ochi şi îmi întorc privirea. Probabil lumina mi-ar fi ars retina ochilor. După câteva secunde lumina dispare, Tersionis devine din nou vizibilă.

Este ciobită, un crater ca şi o cicatrice proaspătă din care diferite bucăţii de pământ, de bulgări, împreună cu un praf roşiatic au fost aruncate până în spaţiu. Ne îndepărtăm de planeta care devine din ce în ce mai mică. Trecem pe lângă baza stelară Torion.

O altă navă care are forma asemănător cu cea a unei caracatiţe îşi deschide braţele mecanice. Precum tentaculele unei caracatiţe. Acestea încep să se învârtă încet. Se produce fulgere cu interferenţe aleatorii. Se întâmplă acelaşi eveniment, fulgerul loveşte suprafaţa planetei acumulând energia necesară. După detonare planeta începe să se fisureze dând dovadă de puterea şi supremaţia tehnologică a rasei noastre. Planeta devine ostilă şi de nelocuit, nu lăsăm nimic în mâinile duşmanilor.

Cu mâinile la spate, patrulează prin faţa noastră.

- Ştiţi bine că rasei noastre, mie. Nu prea ne place să pierdem.

Sunt într-un immortal- războiul continuă. Zergii, creaturile acelea ciudate se apropie. Hoarda lor insecticidă e cât vezi cu ochiul în stânga şi în dreapta.

În prima linie sunt hologramele din energie comprimată, ei zergii se vor lupta cu acestea până ce noi immortali îi vom măcelări din a doua linie. În spatele nostru sunt Colossii pregătiţi cu laserele termice să ardă cât mai multă carne vie.
Sunt în grupa immortal Blax, veteran. Pufuleţii sunt în spatele meu şi probabil tremură de frică precum am tremurat şi eu de câteva ori când încă eram tânăr în de ale războiului.

De Lascu Cosmin.